

PB 2015/5 - Sign. - Belanghebbende (ABRvS 3 december 2014, zaaknummer 201402953/1/A3)

PB 2015/5

Gegevens

Publicatie

PB 2015/5

Jaargang

2015

Op grond van artikel 12 van de Grondwet is het binnentreden in een woning zonder toestemming van de bewoner alleen geoorloofd in de gevallen bij of krachtens de wet bepaald, door hen die daartoe bij of krachtens de wet zijn aangewezen. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen vloeit uit dit artikel, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, van de Algemene wet op het binnentreden (verder te noemen: 'Awbi'), voort dat het grondrecht strekkende tot de onschendbaarheid van de woning alleen aan de bewoner van een woning toekomt. De belangen van derden, met inbegrip van de eigenaar, niet zijnde bewoner, zullen in beginsel niet, behoudens bijzondere omstandigheden, rechtstreeks betrokken zijn bij de verlening van een machtiging krachtens artikel 3, tweede lid, van de Awbi. Appellant betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de burgemeester zijn bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat hij geen belanghebbende is. Hij voert aan dat er bijzondere omstandigheden zijn. Hij is geen commerciële verhuurder, maar heeft de woning bij het overlijden van zijn moeder in 2011 geërfd. Bovendien liet hij ten tijde van de verlening van de machtiging de woning opknappen, waarna hij er zelf wil gaan wonen. Tot slot stelt appellant dat de burgemeester hiervan op de hoogte was en de correspondentie steeds aan hem heeft gericht. Niet in geschil is dat appellant op het moment van de verlening van de machtiging de woning niet bewoonde, maar woonde op een adres in Vlaardingen. De door appellant genoemde omstandigheden zijn geen bijzondere omstandigheden, nu deze niet maken dat hij gelijk te stellen is met een bewoner wiens belang rechtstreeks bij de verlening van de machtiging is betrokken. De rechtbank heeft derhalve met juistheid geoordeeld dat de burgemeester appellant terecht niet als belanghebbende heeft aangemerkt.

Noot van de redacteur (RBo)

Het is vaste rechtspraak dat een eigenaar geen rechtstreeks belanghebbende is bij een machtiging voor het binnentreden van de woning die door een huurder wordt bewoond. Ik verwijs in dit kader onder meer naar de uitspraken van de Afdeling van 9 juli 2008, AB 2010, 152 en 25 april 2007, [«JB» 2007/106](#). Uit de Grondwet vloeit voort dat het grondrecht strekkende tot onschendbaarheid van de woning slechts aan de bewoner van een woning toekomt en niet aan de eigenaar, behoudens bijzondere omstandigheden. Van bijzondere omstandigheden was in dit geval geen sprake. In de uitspraak van de Afdeling van 9 juli 2008 overwoog de Afdeling dat de belangen van anderen dan de bewoner van de betreden woning niet rechtstreeks betrokken zijn bij de machtiging die voor binnentreden wordt verleend en die derden dus geen belanghebbende zijn. In de annotatie van Schlössels bij de uitspraak van 25 april 2007 lijkt de Afdeling, volgens Schlössels, de schutznormleer toe te

passen in het kader van de ontvankelijkheid. Annotator Jansen deelt die mening niet in zijn noot bij de uitspraak van 9 juli 2008. Jansen merkt op dat de aard van het besluit bepaalt welke belangen rechtstreeks bij een besluit zijn betrokken. Een dergelijke machtiging dient de bescherming van het grondwettelijke huisrecht, het persoonlijke recht van de bewoner van de woning die in de machtiging is genoemd. Dat betekent dat het belang van de eigenaar te ver af staat. Hij sluit aan bij het rechtstreeksvereiste. Ongeacht de visies van Schlössels en Jansen zal artikel 8:69a Awb (welk artikel als bekend niet speelt in het kader van ontvankelijkheid) mijns inziens niet snel feitelijke invloed op de uitkomst in dit soort zaken hebben. Voor zover de eigenaar immers al met succes bijzondere omstandigheden kan aanvoeren die ertoe leiden dat hij als belanghebbende moet worden aangemerkt, en dus een rechtstreeks belang heeft, zal dat nagenoeg enkel mogelijk zijn omdat hem – om wat voor reden dan ook – dezelfde bescherming toekomt in het kader van het huisrecht als de bewoner. Dat leidt er mijns inziens toe dat met die ontvankelijkheidsvraag ook de daaropvolgende relativiteitsvraag is beantwoord. Mij zijn overigens geen zaken bekend waarin een eigenaar in dit soort zaken toch ontvankelijk werd verklaard, hetgeen aangeeft dat die situatie zich ook niet snel zal voordoen. In de gevallen waarin naar aanleiding van een binnentreden daadwerkelijk (bijvoorbeeld) een aanschrijving volgt, kan deze aanschrijving ook niet als een rechtstreeks gevolg van de verleende machtiging worden beschouwd. In het kader van die aanschrijving kan de eigenaar immers wel belanghebbende zijn. Met andere woorden: de ontvankelijkheid kan niet worden afgeleid uit dergelijke gevolgen naar aanleiding van het binnentreden (zie bijvoorbeeld Rb. Rotterdam 23 februari 2001, [ECLI:NL:RBROT:2001:AB0716](#)).